

Älä tuu mulle!

■ Seison molskilla. Kainalossani on naisen hikinen pää. Kuikuilen muiden painijoiden suuntaan ja yritän keksiä, mihin vasen käsi piti työntää.

Kainalossani oleva pää yrittää neuvoa ja ohjaa käteni oikeasta raosta selkäänsä. Pyllähdän istumaan - niin tavallaan neuvottiin - huomatakseni, että en ole selättänyt vastustajaani vaan itseni.

Jättiläinen harppoo viereeni ja kumartuu lähemmäksi. Notkistan polviani ja räpyttelen ripsiäni: ole hellä.

Jalkani ovat väärässä järjestyksessä. Seison polvet lukossa, jalat vierekkäin. Jäykkis on helppo tönäistä kumoon. Sanomansa vakuudeksi mies tönäisee minua ja sipsutan näyttävästi takaviistoon.

Väännän naista väärään suuntaan. Päästän vastustajan pihdeistäni jo ilmassa ja tömähdän itse perään sormet ojossa.

Jättiläinen kertoo, että tällä taktiikalla katkaisen pian käteni.

Mutta kun pelottaa. Jääkö naisen pää kainalooni? Kuristanko liikaa? Onnistunko taittamaan vastustajani niskan? Rojahdanko naisressukan päälle?

On minun vuoroni työntää pää kainaloon.

Apua! Miten tässä oikein pitäisi olla? Niska jäykkänä ja alavartalo räsynukkeksi? Vai toisin päin?

Tähän saakka olikin hauskaa.

Kuperkeikat, kärrynpyörät ja lentokuperkeikat toivat mieleen lapsuuden kesät ja valkoisen talon nurmikon tuoksun. Matto-painissa ajattelin isoveljeäni. Toisen kimpussa äheltäminen oli yhtä hauskaa kuin lapsena!

Painitunnin saldo: Vasemman käden nimetöntä pakottaa. Nilkkaa aristaa. Oikean käden ranne on hellänä. Niska rutisee. Suu hymyilee.

Suosittelen leikkimielisille, hikoilusta ja temppuilusta pitävälle nakkisormille.

Teija Uurinmäki

PS. Julkinen nöyryytys kuuluu toimittajan työsuhde-etuihin. Sen verran olen itseäni ryvetänyt, ettei posket helpolla punehdu. Mutta tämä nakinkuori meinasi olla liikaa. Sukkahousut näyttävät ihan hyviltä painitrikkoiden kanssa!

